

بررسی تأثیر پیش تیمار کلرید سدیم (NaCl Priming) بر برخی صفات زراعی و فیزیولوژیکی ذرت هیبرید سینگل کراس ۷۰۴ در شرایط شوری

بشیر سالاری، محدثه شمس‌الدین سعید* و اعظم عسکریان سرداری^۱

(تاریخ دریافت: ۸۶/۲/۱۶؛ تاریخ پذیرش: ۸۷/۷/۲۳)

چکیده

به منظور بررسی اثرات پیش تیمار کلرید سدیم بر برخی صفات زراعی و فیزیولوژیکی ذرت هیبرید سینگل کراس ۷۰۴ در شرایط تنش شوری آزمایشی در سال ۱۳۸۴ در دانشکده کشاورزی دانشگاه شهید باهنر کرمان به صورت فاکتوریل در قالب طرح کاملاً تصادفی با ۳ تکرار انجام گرفت. تیمارها شامل پنج سطح شوری (آب معمولی به عنوان شاهد ۱، ۴، ۸، ۱۲ و ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر) و چهار محلول نمکی جهت پیش تیمار به همراه آب معمولی (شاهد Ids/m) (۴، ۸، ۱۲ و ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر) بودند. نتایج حاصل از تجزیه واریانس داده‌ها نشان داد که شوری و پیش تیمار بذور اثر معنی‌داری را بر درصد سبز شدن، میانگین مدت سبز شدن، طول ساقه، طول ریشه، تعداد برگ، محتوای نسبی آب برگ، نشت یونی غشا و نسبت یونی K^+/Na^+ داشتند ($P < 0/01$). با افزایش شوری به ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر کلیه صفات مذکور (به استثنای میانگین مدت سبز شدن و نشت یونی غشا) به ترتیب $49/05\%$ ، $33/49\%$ ، $23/97\%$ ، $18/64\%$ ، $14/05\%$ و $40/20\%$ کاهش و میانگین مدت سبز شدن و نشت یونی غشا با افزایش غلظت نمک به ترتیب $1/2$ و $1/3$ برابر نسبت به شاهد افزایش یافتند. همچنین مقایسه میانگین‌ها نشان داد که پیش تیمار بذرها، اثرات منفی حاصل از تنش شوری را کاهش داد و کلیه صفات مذکور در شرایط پیش تیمار افزایش معنی‌داری نسبت به عدم اعمال پیش تیمار نشان دادند. نتایج نشان داد که پیش تیمار کلرید سدیم ممکن است به عنوان یک روش مناسب برای افزایش مقاومت گیاه ذرت تحت شرایط شوری به کار رود.

واژه‌های کلیدی: شوری، پیش تیمار، صفات زراعی، صفات فیزیولوژیک، ذرت

مقدمه

نسبتاً بالایی را تحمل می‌کنند، زمانی جوانه می‌زنند که غلظت نمک زیستگاهشان در اثر یک بارندگی شدید به سطح پایینی برسد (۵). بیولی و بلک (۱) اعتقاد داشتند که به طور کلی با افزایش میزان شوری و خشکی درصد و سرعت جوانه‌زنی کاهش می‌یابد. همچنین مشخص شده است که شوری باعث چندین نوع خسارت از جمله، جلوگیری از رشد (۹)، اغتشاش در متابولیسم (۷) و کاهش عملکرد و کیفیت (۶) در گیاه

یکی از مهم‌ترین محدودیت‌ها در ایران کمی نسبی بارندگی و آب، و در بخش وسیعی از اراضی، شوری خاک است. شوری یکی از مشکلات محیطی جدی است که باعث ایجاد تنش‌های اسمزی، کاهش رشد و در نهایت کاهش محصول می‌گردد (۵). روش‌های نامناسب آبیاری و زه‌کشی در مناطق شور خسارت شوری را بیشتر خواهد کرد. بذرها برخی از گیاهان که شوری

۱. به ترتیب دانشجویان کارشناسی ارشد زراعت و اصلاح نباتات، دانشکده کشاورزی، دانشگاه شهید باهنر، کرمان

*: مسئول مکاتبات، پست الکترونیکی: Mohadeseh_Said@yahoo.com

زنی بذرها و ظهور گیاهچه‌ها و رشد تحت شرایط شوری می‌شود. با این وجود اثرات سودمند پیش‌تیمار کلرید سدیم برای مراحل بعدی رشد هنوز ناشناخته باقی مانده است (۱۸). پسام و کاکوریوتیس (۱۴) گزارش کردند که پیش‌تیمار کلرید سدیم در مراحل پس از ظهور تأثیر چندانی روی خیار نگذاشت. در حالی که کانو (۳) نشان داد که این عمل اثر مثبتی روی گیاه بالغ در ارقام مختلف گوجه فرنگی و سطوح مختلف شوری داشت. اگر چه پیش‌تیمار کلرید سدیم یک تکنیک مفید برای افزایش مقاومت به شوری است، این نکته باید مورد توجه قرار گیرد که اثرات فیزیولوژیکی این روش روی گیاهانی است که واکنش به شوری شان در حد متوسط می‌باشد (۱۸).

یکی از فرآورده‌هایی که در چند سال گذشته در ایران با واردات روبه رو بوده است، ذرت دانه‌ای می‌باشد. هم‌چنین تجربیات علمی و آزمایش‌های متعددی که در نقاط مختلف دنیا روی ذرت انجام گرفته نشان داده است که ذرت علاوه بر آن که علوفه‌ای بسیار مطلوب برای دام می‌باشد، از نظر تأمین انرژی نیز بی‌نظیر است. با توجه به این که بسیاری از مناطق کشور ما با مشکل شوری مواجه می‌باشد در این تحقیق سعی بر آن شده تا علاوه بر نشان دادن اثرات منفی شوری بر برخی خصوصیات زراعی و فیزیولوژیکی ذرت، اثر پیش‌تیمار کلرید سدیم بر افزایش میزان مقاومت به شوری این گیاه مورد بررسی قرار گیرد.

مواد و روش‌ها

به منظور بررسی اثر اعمال پیش‌تیمار شوری بر فرایند رشد ذرت در شرایط تنش شوری، آزمایش گلدانی در سال ۱۳۸۴ در گلخانه تحقیقاتی دانشکده کشاورزی دانشگاه شهید باهنر کرمان به صورت فاکتوریل در قالب طرح کاملاً تصادفی با سه تکرار انجام گرفت. بذرهاي رقم هیبرید سینگل کراس ۷۰۴ به مدت ۱۲ ساعت در محلول NaCl با EC های ۱، ۴، ۸، ۱۲ و ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر و در دمای 1 ± 25 درجه سانتی‌گراد قرار گرفتند. بعد به مدت سه دقیقه زیر شیر آب و سپس با آب مقطر

می‌گردد. با توجه به این که پیری برگ ناشی از تنش شوری، سبب تغییر نفوذپذیری غشا می‌گردد، نشأت یونی غشا به عنوان عامل پیش‌بینی کننده صدمه وارده بر غشا مورد مطالعه قرار می‌گیرد.

مقاومت به شوری در گیاهان می‌تواند به وسیله تیمار کردن بذرها قبل از کاشت، توسط کلرید سدیم افزایش یابد (۱۸). چندین سال است که تلاش برای استفاده از تیمارهای قبل از کاشت برای بهبود وضعیت بذر در مزرعه ادامه دارد. دامنه گسترده‌ای از چنین تیمارهایی توسط هیدرک و کولبر (۱۲) بررسی شده است. یکی از این تیمارها قراردادن بذر در شرایط اسمزی می‌باشد (۱۹). محلول‌های نمکی به طور گسترده‌ای برای این کار استفاده می‌شوند (۱۹). در این روش بذرها پس از اعمال پیش‌تیمار با آب مقطر شسته و دوباره خشک می‌شوند. زمانی که این بذور برای جوانه زنی مورد استفاده قرار گرفتند بسیار سریع‌تر و یک‌نواخت‌تر جوانه می‌زنند. بیولی و بلک (۱) عقیده داشتند که مدت زمان خیساندن در این تکنیک مهم می‌باشد. هیدرک و کولبر (۱۲) نتایج این تکنیک را تسریع در جوانه زنی و مقاومت در مقابل بعضی از تنش‌ها بیان کردند. بیولی و بلک (۱) بر اساس گزارش هنکل چنین بیان نمودند، که آبیگری مجدد باعث مقاومت بذرها در برابر بعضی از تنش‌ها می‌شود. بیولی و بلک (۱) پیشنهاد کردند که القای مقاومت در اثر تیمارهای خیساندن ناشی از چندین تغییر فیزیکی و شیمیایی در سیتوپلاسم است. ممکن است ظهور سریع‌تر ریشه‌چه و استقرار دانه رست بر روی محیط کشت به دنبال تیمارهای خیساندن شروع بهتری را نسبت به گیاهان شاهد مقاوم نشده نشان بدهد. شکاری و همکاران (۱۷) نشان دادند که پیش‌تیماری در بذور کلزا منجر به افزایش سرعت و درصد جوانه‌زنی گردید. کایونلا (۴) با مطالعه روی چغندر قند دریافتند که پیش‌تیمار کردن بذرها تأثیر به‌سزایی بر جوانه‌زنی و سرعت آن دارد. پیل (۱۵) با انجام آزمایشی روی اسپاراگوس و گوجه فرنگی و هم‌زمان با آنها پسام و کاکوریوتیس (۱۴) نیز روی خیار چنین نتیجه‌گیری کردند که پیش‌تیمار باعث بهبود جوانه

شسته شده و بین دو کاغذ صافی خشک شدند.

بذور پیش تیمار شده به علاوه یک گروه بذری پیش تیمار نشده (جمعاً شش گروه بذری) بلافاصله درون گلدان‌هایی با ارتفاع ۳۵ سانتی‌متر و قطر دهانه ۳۰ سانتی‌متر کشت گردیدند. درون هر گلدان ۲۰ عدد بذر از هر گروه بذری کشت گردید. عمق کاشت ۳-۴ سانتی‌متر و هر کدام از گلدان‌ها حاوی 14 ± 0.5 کیلوگرم خاک مزرعه بود. بافت خاک شنی، pH معادل 7.3 و هدایت الکتریکی $1/2$ دسی‌زیمنس بر متر بود.

به منظور جلوگیری از تجمع نمک در گلدان‌ها دو سوراخ به قطر یک سانتی‌متر در ته گلدان‌ها، جهت ایجاد زه‌کش تعبیه و ته هر گلدان یک کیلوگرم سنگریزه ریخته شد. گلدان‌ها به نحوی پر شده بودند که سطح خاک گلدان تا دهانه آن ۵ سانتی‌متر فاصله داشت. به منظور یک‌نواخت شدن محیط خاک از نظر شوری، آب اول (که قبل از کاشت داده شده بود) بیشتر از میزان FC بود و آب اضافه درون ظرف‌هایی که زیر هر گلدان قرار داده شده بود جمع‌آوری و مجدداً به گلدان برگردانده شد. برای آبیاری گلدان‌ها در این مرحله از محلول‌های حاوی 0.5 ، $1/8$ ، 4 ، $6/55$ و $8/8$ گرم کلرید سدیم در لیتر که EC های برابر ۱، ۴، ۸، ۱۲ و ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر را فراهم نمود، استفاده شد. گلدان‌ها درون گلخانه دانشکده کشاورزی دانشگاه شهید باهنر کرمان با ماکزیمم و مینیمم حرارت ۳۵ و ۲۲ درجه سانتی‌گراد دمای روزانه در تابستان نگهداری شدند. گلدان‌ها هر روز بازرسی و تعداد بذور سبز شده تا روز دوازدهم یادداشت گردید و سپس درصد سبز شدن و میانگین مدت سبز شدن محاسبه گردید. پس از طی ۱۲ روز گیاهان سبز شده درون هر گلدان تنک و فقط ۲ گیاه درون هر گلدان برجای ماند.

زمان آبیاری به نحوی بود که گیاه از نظر رطوبتی دچار تنش نشود و تنها تنش وارد شده بر گیاه تنش شوری باشد. نحوه آبیاری به این صورت بود که آب زه‌کش با آب مقطر به حجم معینی می‌رسید و به گیاه داده می‌شد تا از افزایش غلظت محیط ریشه جلوگیری شود. گیاهان سه هفته پس از کاشت یعنی

زمانی که اکثراً به مرحله ۵ برگی رسیده بودند، به منظور جلوگیری از هر گونه آثار کمبود، با استفاده از کود مایع پربار میکرو به نسبت ۵ در هزار محلول‌پاشی شدند.

سرانجام پس از طی ۶ هفته در حالی که در ۱۰ درصد از گیاهان گل‌نر تشکیل شده بود برداشت صورت گرفت. صفات اندازه‌گیری شده عبارت بودند از: طول ساقه، طول ریشه، تعداد برگ، محتوای نسبی آب برگ (به روش کایا و همکاران)، نشت یونی غشا (روش کایا و همکاران) و نسبت یون سدیم به پتاسیم (با روش جذب اتمی). اطلاعات جمع‌آوری شده با نرم افزار SPSS مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت و پس از آن میانگین‌ها با استفاده از آزمون دانکن و با احتمال $P < 0.05$ مقایسه شدند.

نتایج

درصد سبز شدن

اثر پیش تیمار، شوری و اثر متقابل این دو روی درصد سبز شدن معنی‌دار بود (جدول ۱). مقایسه میانگین‌ها نشان داد که بالاترین درصد سبز شدن مربوط به استفاده از آب معمولی ($87/22$) و کمترین مقدار آن متعلق به محلول ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر ($44/44$) بود (جدول ۲). پیش تیمار بذرها توسط محلول کلرور سدیم توانست تأثیر کاملاً مثبتی بر این صفت، تحت شرایط شوری بگذارد، به طوری که بذور پیش تیمار شده درصد سبز شدن کاملاً بالاتری در شرایط شوری نسبت به بذره‌های پیش تیمار نشده داشتند. در این میان پیش تیمارهای ۱، ۴، ۸ و ۱۲ دسی‌زیمنس بر متر عملکرد مشابهی نشان داده و بیشترین درصد سبز شدن را به خود اختصاص دادند (جدول ۳). به طوری که این پیش تیمارها توانستند درصد سبز شدن را به میزان ۲۱ درصد نسبت به شاهد (عدم اعمال پیش تیمار) افزایش دهند.

مقایسه میانگین اثرات متقابل تنش شوری در پیش تیمار نشان داد که درصد سبز شدن با افزایش شوری در هر دو شرایط پیش تیمار و عدم پیش تیمار کاهش یافت (جدول ۴). هم‌چنین نتایج نشان داد پیش تیمار بذرها در شوری‌های ۱ و ۴

جدول ۱. خلاصه آنالیز واریانس اثرات پیش تیمار و شوری روی صفات مختلف اندازه گیری شده

مجموع مربعات (SS)								
منابع تغییر	درجه آزادی	درصد سبز شدن	میانگین مدت سبز شدن (ساعت)	طول ساقه (سانتی متر)	طول ریشه (سانتی متر)	تعداد برگ	محتوای نسبی آب	نشت یونی (درصد)
پیش تیمار	۵	۴۱۱/۰۸**	۵/۹۸**	۱۵۷۱/۸۸**	۳۱۴/۱۸**	۱۱/۶۵**	۵۱/۰۹**	۱۹۰/۹۲**
شوری	۴	۵۸۹۵/۱۱**	۳/۱۲**	۴۴۷۲/۴۴**	۱۰۳۱/۰۹**	۱۴/۷۵**	۳۲۷/۰۴**	۳۵۱/۵۱**
پیش تیمار × شوری	۲۰	۱۷۳/۶۹**	۰/۱۹**	۵۸۰/۶۴**	۱۰۹/۱۷**	۲/۹۲**	۲۰/۴۳**	۳۳/۱۸**
خطا	۶۰	۵۱/۷۹	۰/۰۵۱	۵۲/۲۳	۴۹/۷۵	۰/۳۶	۸/۳۹	۱۲/۳۱

حروف غیر مشابه در هر ستون بیانگر اختلاف معنی دار در سطح احتمال ۵ درصد می باشد.

جدول ۲. آزمون مقایسه میانگین های سطوح شوری با استفاده از روش دانکن ($\alpha = 0.05$)

سطوح شوری (ds/m)	درصد سبز شدن	میانگین مدت سبز شدن (ساعت)	طول ساقه (سانتی متر)	طول ریشه (سانتی متر)	تعداد برگ	محتوای نسبی آب	نشت یونی (درصد)	K^+/Na^+
۱ (آب معمولی)	۸۷/۲۲ ^a	۵/۱۲ ^d	۱۱۴/۱۱ ^a	۷۷/۱۷ ^a	۱۱/۶۴ ^b	۷۴/۷۲ ^a	۳۵/۷۲ ^c	۸/۹۳ ^a
۴	۸۰/۰۰ ^b	۵/۵۰ ^c	۱۰۲/۵۶ ^b	۷۱/۹۴ ^b	۱۱/۱۷ ^b	۷۳/۳۳ ^a	۳۶/۷۲ ^{bc}	۸/۸۱ ^a
۸	۷۰/۸۳ ^c	۵/۷۵ ^b	۹۰/۶۷ ^c	۶۶/۳۳ ^c	۱۰/۵۰ ^c	۷۰/۴۴ ^b	۳۸/۵۰ ^c	۵/۹۹ ^b
۱۲	۵۲/۵۶ ^d	۶/۰۳ ^a	۸۰/۳۹ ^d	۶۱/۳۹ ^d	۹/۸۰ ^d	۶۷/۶۱ ^c	۴۲/۷۲ ^b	۵/۳۵ ^b
۱۶	۴۴/۴۴ ^e	۶/۱۵ ^a	۷۵/۸۹ ^d	۵۸/۶۷ ^d	۹/۴۷ ^d	۶۴/۲۲ ^d	۴۶/۲۸ ^a	۵/۳۴ ^b

حروف غیر مشابه در هر ستون بیانگر اختلاف معنی دار در سطح احتمال ۵ درصد می باشد.

جدول ۳. آزمون مقایسه میانگین های پیش تیمار با استفاده از روش دانکن ($\alpha = 0.05$)

پیش تیمار	درصد سبز شدن	میانگین مدت سبز شدن (ساعت)	طول ساقه (سانتی متر)	طول ریشه (سانتی متر)	تعداد برگ	محتوای نسبی آب	نشت یونی (درصد)	K^+/Na^+
NP (عدم اعمال پیش تیمار)	۵۷/۳۳ ^c	۶/۹۷ ^a	۷۲/۰۷ ^b	۵۹/۲۰ ^c	۸/۷۳ ^b	۶۷/۲۷ ^c	۴۶/۰۰ ^a	۵/۹۴۲ ^c
۱ (آب معمولی)	۶۹/۶۷ ^{ab}	۵/۲۴ ^c	۹۶/۸۰ ^a	۶۷/۶۷ ^{ab}	۱۰/۸۷ ^a	۷۰/۷۳ ^{ab}	۴۰/۴۷ ^b	۶/۵۲ ^c
۴	۶۹/۶۷ ^{ab}	۵/۵۴ ^c	۹۸/۲۷ ^a	۶۹/۸۷ ^{ab}	۱۰/۷۰ ^a	۶۹/۹۳ ^b	۳۸/۹۳ ^b	۷/۷۱ ^{ab}
۸	۶۹/۳۳ ^{ab}	۵/۳۱ ^c	۹۸/۸۰ ^a	۷۲/۰۰ ^a	۱۰/۸۷ ^a	۶۸/۸۷ ^{bc}	۴۰/۸۰ ^b	۶/۸۳ ^{bc}
۱۲	۷۱/۳۳ ^a	۵/۴۳ ^c	۹۵/۸۰ ^a	۶۴/۶۷ ^b	۱۰/۸۷ ^a	۷۲/۶۰ ^a	۳۸/۶۰ ^b	۶/۱۶ ^c
۱۶	۶۴/۷۳ ^b	۵/۶۸ ^b	۹۴/۶۰ ^a	۶۹/۲۰ ^{ab}	۱۱/۰۷ ^a	۷۱/۶۰ ^{ab}	۳۵/۱۳ ^c	۸/۱۳ ^a

حروف غیر مشابه در هر ستون بیانگر اختلاف معنی دار در سطح احتمال ۵ درصد می باشد.

جدول ۴. مقایسه میانگین اثرات متقابل شوری در پیش تیمار با استفاده از روش دانکن ($\alpha = 0/05$)

درصد سبز شدن در سطوح مختلف شوری					پیش تیمار
۱۶dS/m	۱۲dS/m	۸dS/m	۴dS/m	۱dS/m	
۲۵ ^l	۳۵ ^l	۵۱/۶۶ ^{abk}	۸۱/۶۶ ^{abc}	۹۳/۳۳ ^a	عدم پیش تیمار
۳۶/۶۶ ^{cdi}	۵۶/۶۶ ^{abk}	۸۶/۳۳ ^{abc}	۸۲/۳۳ ^{abc}	۹۳/۳۳ ^a	۱dS/m
۳۸/۳۳ ^{dk}	۵۷/۳۳ ^{cd}	۷۳/۳۳ ^{cd}	۸۱/۶۶ ^{abc}	۸۶/۶۶ ^{abc}	۴dS/m
۳۳/۳۳ ^{dk}	۵۷/۳۳ ^{cd}	۷۵ ^{bcd}	۸۱/۶۶ ^{abc}	۸۸/۳۳ ^{ab}	۸dS/m
۵۳/۳۳ ^{cdk}	۶۳/۳۳ ^{de}	۸۱/۶۶ ^{abc}	۷۶/۶۶ ^{bc}	۸۱/۶۶ ^{abc}	۱۲dS/m
۵۰ ^{cd}	۳۳ ^{kl}	۷۵ ^{bcd}	۷۵ ^{bcd}	۸۰ ^{abc}	۱۶dS/m
میانگین مدت سبز شدن در سطوح مختلف شوری					پیش تیمار
۱۶dS/m	۱۲dS/m	۸dS/m	۴dS/m	۱dS/m	
۷/۲۶ ^{ab}	۷/۱۷ ^a	۷/۵۸ ^a	۶/۶۶ ^a	۶/۲۷ ^a	عدم پیش تیمار
۵/۹۶ ^{def}	۵/۹۱ ^{de}	۵/۲۱ ^{hi}	۵/۲۹ ^{gh}	۲/۵۱ ^l	۱dS/m
۵/۸۹ ^{de}	۵/۷۳ ^{de}	۵/۶۵ ^{fg}	۲/۹۹ ⁱ	۲/۹۶ ⁱ	۴dS/m
۵/۸۳ ^{de}	۵/۳۸ ^{gh}	۵/۱ ^{hi}	۵۰ ^l	۵۰ ^l	۸dS/m
۵/۸۲ ^{de}	۵/۹۹ ^{def}	۵/۱۳ ^{hi}	۵/۱۸ ^{hi}	۵۰ ^l	۱۲dS/m
۶/۱۲ ^{de}	۵/۸۹ ^{de}	۵/۷۹ ^{de}	۵/۳۳ ^{fg}	۲/۹۳ ⁱ	۱۶dS/m
طول ساقه در سطوح مختلف شوری					پیش تیمار
۱۶dS/m	۱۲dS/m	۸dS/m	۴dS/m	۱dS/m	
۳۰/۳۳ ^o	۳۶ ^o	۶۳ ^o	۹۲/۶۶ ^{gk}	۱۲۸/۳۳ ^a	عدم پیش تیمار
۵۰/۶۶ ^o	۷۳ ^l	۹۵/۶۶ ^{gk}	۱۱۹ ^{gh}	۱۲۳/۶۶ ^{ab}	۱dS/m
۸۷/۳۳ ^{kl}	۹۱/۶۶ ^{gk}	۹۵/۳۳ ^{gk}	۱۰۳/۶۶ ^{gh}	۱۱۵/۳۳ ^{cd}	۴dS/m
۸۲/۶۶ ^{kl}	۹۳/۳۳ ^{gh}	۱۰۲/۳۳ ^{gh}	۱۰۱/۶۶ ^{gh}	۱۰۷ ^{cd}	۸dS/m
۸۳/۳۳ ^{kl}	۸۳ ^{kl}	۹۸/۶۶ ^{gh}	۱۰۳/۳۳ ^{gh}	۱۰۸/۶۶ ^{cd}	۱۲dS/m
۸۸ ^{kl}	۹۰/۳۳ ^{gh}	۹۰ ^{kl}	۹۵ ^{gh}	۱۰۱/۶۶ ^{gh}	۱۶dS/m
طول ریشه در سطوح مختلف شوری					پیش تیمار
۱۶dS/m	۱۲dS/m	۸dS/m	۴dS/m	۱dS/m	
۳۲/۶۶ ^l	۳۸ ^{kl}	۵۳/۶۶ ^{gh}	۶۷/۶۶ ^{bf}	۸۲ ^a	عدم پیش تیمار
۶۰/۶۶ ^g	۶۱/۳۳ ^g	۶۶ ^{gh}	۷۸ ^{abc}	۷۱/۶۶ ^{ab}	۱dS/m
۶۱/۶۶ ^{gh}	۷۱/۶۶ ^{cd}	۷۰/۳۳ ^{cd}	۷۲/۶۶ ^{ab}	۷۳ ^{cd}	۴dS/m
۶۱/۳۳ ^g	۶۳ ^{gh}	۷۵/۶۶ ^{cd}	۷۶ ^{cd}	۷۳ ^{cd}	۸dS/m
۶۱ ^g	۶۰ ^{gh}	۶۵/۳۳ ^{cd}	۶۶/۳۳ ^{cd}	۷۰/۶۶ ^{ab}	۱۲dS/m
۶۳/۶۶ ^{gh}	۶۳/۳۳ ^{cd}	۶۷ ^{gh}	۷۰/۳۳ ^{cd}	۷۲/۶۶ ^{ab}	۱۶dS/m
محتوای نسبی آب در سطوح مختلف شوری					پیش تیمار
۱۶dS/m	۱۲dS/m	۸dS/m	۴dS/m	۱dS/m	
۵۶/۳۳ ^k	۶۲/۶۶ ^{gh}	۶۷ ^{cd}	۷۵ ^{ab}	۷۵/۳۳ ^{ab}	عدم پیش تیمار
۶۳ ^{kl}	۶۳ ^{kl}	۷۱/۶۶ ^{cd}	۷۲/۶۶ ^{cd}	۷۷ ^a	۱dS/m
۶۳ ^{kl}	۶۶ ^{kl}	۷۰/۶۶ ^{cd}	۷۲/۳۳ ^{cd}	۷۶ ^{ab}	۴dS/m
۶۳/۶۶ ^{gh}	۶۷/۶۶ ^{gh}	۶۹ ^{cd}	۷۳ ^{cd}	۷۱ ^{bc}	۸dS/m
۷۱/۳۳ ^{cd}	۷۰/۶۶ ^{cd}	۷۳/۶۶ ^{cd}	۷۳ ^{cd}	۷۳/۳۳ ^{cd}	۱۲dS/m
۶۶/۶۶ ^{gh}	۷۰/۳۳ ^{cd}	۷۰/۶۶ ^{cd}	۷۳ ^{cd}	۷۳/۳۳ ^{cd}	۱۶dS/m
نشت یونی قشا در سطوح مختلف شوری					پیش تیمار
۱۶dS/m	۱۲dS/m	۸dS/m	۴dS/m	۱dS/m	
۵۸/۳۳ ^o	۵۲/۶۶ ^o	۳۳/۶۶ ^{gh}	۲۸ ^o	۳۷/۳۳ ^{kl}	عدم پیش تیمار

۱dS/m	۲dS/m	۳dS/m	۴dS/m	۵dS/m	۶dS/m
۲۵ ^b	۲۱ ^{bc}	۳۹/۶۶ ^{ab}	۳۸/۳۳ ^b	۳۸/۳۳ ^b	۳۸/۳۳ ^b
۲۳/۶۶ ^{bc}	۲۳/۶۶ ^{bc}	۳۷ ^{cd}	۳۶/۳۳ ^c	۳۶ ^{cd}	۳۶ ^{cd}
۲۵ ^b	۲۳/۳۳ ^{bc}	۳۹/۶۶ ^{ab}	۳۷ ^{cd}	۳۸ ^{cd}	۳۸ ^{cd}
۳۳/۶۶ ^{abd}	۳۱/۶۶ ^{bc}	۳۸/۳۳ ^b	۳۵ ^{cd}	۳۳/۳۳ ^{cd}	۳۳/۳۳ ^{cd}
۲۱ ^{bc}	۳۶ ^{cd}	۳۷/۶۶ ^{ab}	۳۵/۶۶ ^{cd}	۳۷/۳۳ ^{cd}	۳۷/۳۳ ^{cd}

نسبت یون پتاسیم به سدیم در سطوح مختلف شوری

۱dS/m	۱۲dS/m	۸dS/m	۴dS/m	۱dS/m	عدم پیش تیمار
۵/۷۷ ^{ab}	۱۱/۷۸ ^{ab}	۲/۷۹ ^{cd}	۱/۷۹ ^{cd}	۷/۷۲ ^{cd}	عدم پیش تیمار
۲/۷۵ ^{cd}	۳/۲۵ ^{cd}	۵/۹ ^{cd}	۹/۷۷ ^{cd}	۷/۹۲ ^{cd}	۱dS/m
۹/۱۵ ^{bc}	۵/۲۷ ^{cd}	۶/۸۱ ^{cd}	۸/۹۸ ^{cd}	۸/۳۸ ^{cd}	۲dS/m
۳/۶۷ ^d	۳/۷۵ ^{cd}	۵/۲۵ ^{cd}	۹/۶۷ ^{cd}	۱۰/۷۶ ^{cd}	۸dS/m
۵/۱۷ ^{cd}	۵/۵ ^{cd}	۶/۲۱ ^{cd}	۳/۷۲ ^{cd}	۹/۰۳ ^{cd}	۱۲dS/m
۷/۸۱ ^{cd}	۸/۱۵ ^{cd}	۶/۸۹ ^{cd}	۷/۷ ^{cd}	۱۰/۲۹ ^{cd}	۱۶dS/m

حروف غیر مشابه در هر ستون بیانگر

به طور متوسط میانگین مدت سبز شدن را به میزان ۲۳ درصد نسبت به شاهد کاهش دادند.

کاهش درصد سبز شدن و افزایش میانگین مدت سبز شدن و اثر افزایش شوری توسط پراساد در سال ۱۹۹۷ (۱۶)، سیرویتپ و همکاران در سال ۲۰۰۳ (۱۸) و کانو (۳) نیز گزارش شده است. احتمالاً این امر می‌تواند به علت ایجاد پتانسیل اسمزی و جلوگیری از ورود آب به بذر و هم‌چنین ایجاد سمیت یونی برای جنین (به دلیل افزایش ورود نمک به محیط جنینی) باشد.

پیش تیمار کردن بذرها توانست تأثیر مثبتی بر این صفات بگذارد و در بهبود این دو صفت بسیار مؤثر واقع شود. به طوری که بذرها پیش تیمار شده در تمامی سطوح شوری، دارای درصد سبز شدن بالاتر و میانگین مدت سبز شدن کمتری نسبت به پیش تیمار نشده‌ها بودند. پیل و همکاران (۱۵) و کانو (۳) با مطالعه روی گوجه فرنگی، سیرویتپ و همکاران (۱۸) با مطالعه روی طالبی، پسام و کاکوریوتیس (۱۴) طی تحقیقی روی خیار به نتایج مشابهی دست یافتند. بیولی و بلک (۱) اعتقاد داشتند که آبیگری مجدد باعث مقاومت بذرها در برابر تنش شوری و افزایش سرعت سبز شدن آنها می‌شود.

بیولی و بلک (۱) اعتقاد داشتند که القای مقاومت در اثر تیمارهای خیساندن ناشی از چندین تغییر فیزیکی و شیمیایی در

دسی‌زیمنس بر متر سبب اختلاف معنی‌داری با شرایط عدم پیش تیمار نشد. ولی در شرایط شوری ۴، ۱۲ و ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر حتی پیش تیمار با محلول ۱ دسی‌زیمنس بر متر و بالاتر سبب افزایش چشمگیر و معنی‌دار در درصد سبز شدن گردید. بنابراین با خیساندن بذر در آب معمولی می‌توان درصد سبز شدن بذرها ذرت را در خاک‌های شور افزایش داد.

میانگین مدت سبز شدن

نتایج حاصل از آنالیز واریانس نشان داد که اثر پیش تیمار، شوری و اثر متقابل این دو کاملاً معنی‌دار بود (جدول ۱). مقایسه میانگین‌ها نشان داد که شوری این صفت را افزایش داد (جدول ۲). البته این افزایش هم در بذور پیش تیمار شده و هم در بذور پیش تیمار نشده مشاهده شد، اما در مجموع مقدار افزایش این صفت در بذور پیش تیمار شده بسیار کمتر از بذرها پیش تیمار نشده بود. پیش تیمار کردن بذرها توانست تا حد زیادی میانگین مدت سبز شدن را در شرایط شوری حفظ کرده و مانع از افزایش آن در تنش‌های شوری شود. بذرها پیش تیمار نشده دارای بیشترین میانگین مدت سبز شدن (۶/۹۷) بودند و در میان پیش تیمارهای مختلف، پیش تیمارهای ۱، ۴، ۸ و ۱۲ دسی‌زیمنس بر متر دارای عملکرد مشابهی بوده و بهترین حالت را نشان دادند (جدول ۳). به طوری که این پیش تیمارها

مقایسه میانگین اثرات متقابل تنش شوری × پیش تیمار نشان داد افزایش شوری در هر دو شرایط پیش تیمار و عدم پیش تیمار بذرها باعث کاهش معنی دار طول ساقه گردید (جدول ۴) ولی پیش تیمار نمودن بذرها این اثر منفی را کاهش داد. به گونه ای که در حالت عدم پیش تیمار افزایش شوری از ۱ به ۱۶ دسی زیمنس بر متر سبب کاهش ۷۶/۳۶ درصدی طول ساقه گردید ولی با پیش تیمار بذرها با محلول های ۱، ۴، ۸، ۱۲ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر به ترتیب سبب ۵۹/۶۶، ۲۳/۶۱، ۲۲/۷۴، ۲۳/۳۱ و ۱۳/۴۲ درصد کاهش نسبت به شاهد گردید. اما قابل ذکر است که در شرایط ۱ دسی زیمنس بر متر با افزایش شوری محلول مورد استفاده برای پیش تیمار، طول ساقه کاهش معنی داری را نشان داد ولی در شوری های ۴، ۸، ۱۲ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر افزایش طول ساقه نسبت به حالت عدم پیش تیمار مشاهده گردید و بیشترین طول ساقه در شوری ۴ دسی زیمنس بر متر با پیش تیمار ۱ دسی زیمنس بر متر در شوری ۸ و ۱۲ دسی زیمنس بر متر با پیش تیمار ۸ دسی زیمنس بر متر و در شوری ۱۶ دسی زیمنس بر متر با پیش تیمار ۱۶ دسی زیمنس بر متر مشاهده گردید. هم چنین با افزایش شوری از ۱ به ۱۶ دسی زیمنس بر متر با پیش تیمار نمودن بذرها در محلول های ۱ و ۴ دسی زیمنس بر متر تا شوری ۸ دسی زیمنس بر متر و در پیش تیمار با محلول های ۸ و ۱۲ دسی زیمنس بر متر تا شوری ۱۲ دسی زیمنس بر متر و در پیش تیمار با محلول ۱۶ دسی زیمنس بر متر حتی در شوری ۱۶ دسی زیمنس بر متر اختلاف معنی داری از نظر طول ساقه نشان نداد. با توجه به این نتایج می توان بیان کرد در شوری های شدید استفاده از محلول های با غلظت نمک بالاتر جهت کاهش اثرات منفی شوری بر رشد مفیدتر واقع می شوند.

طول ریشه

نتایج حاصله از آنالیز واریانس داده های مربوط به این صفت نشان داد که اثر پیش تیمار، شوری و اثر متقابل این دو روی طول ریشه کاملاً معنی دار است (جدول ۱). با بررسی دقیق تر

سیتوپلاسم است. مقاومت بالا به شوری در بذرها پیش تیمار شده می تواند مربوط به القای تنظیم اسمزی توسط جذب یونها و نگهداری فشار تورگور باشد که باعث کاهش خسارت ناشی از تنش شوری و کم آبی در برخی گیاهان می شود (۴).

مقایسه میانگین اثرات متقابل شوری و پیش تیمار نشان داد که در هر دو شرایط پیش تیمار و عدم پیش تیمار با افزایش شوری میانگین مدت سبز شدن افزایش یافت (جدول ۴). اما پیش تیمار نمودن بذرها ذرت در کلیه سطوح شوری مورد مطالعه باعث کاهش معنی دار در میانگین مدت سبز شدن نسبت به شرایط عدم پیش تیمار گردید. به ترتیب در شوری های ۱، ۴، ۸، ۱۲ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر میانگین مدت سبز شدن با پیش تیمار در محلول های ۱، ۴، ۸، ۱۲ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر کمترین مقدار را به خود اختصاص داد. بنابراین به نظر می رسد، بهتر است در زمین های شورتر از محلول هایی با غلظت نمک بالاتر برای پیش تیمار بذور استفاده نمود تا اثرات سوء شوری بر میانگین مدت سبز شدن کاهش یابد.

طول ساقه

نتایج نشان داد که اثر پیش تیمار، شوری و اثر متقابل آنها تأثیر معنی داری روی طول ساقه داشت (جدول ۱). مقایسه میانگین ها نشان داد که با افزایش میزان شوری طول کاهش یافت (جدول ۲). البته این کاهش در گیاهان پیش تیمار نشده (NP) به مراتب بیشتر از پیش تیمار شده (P) بود. بیشترین طول ساقه مربوط به حالتی بود که گیاهان با آب معمولی آبیاری می شدند (۱۴۱/۱۱ سانتی متر) و کمترین آن متعلق به محلول های ۱۲ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر (به ترتیب ۸۰/۳۸ و ۷۵/۸۸ سانتی متر) بود. پیش تیمار توانست طول ساقه را در شرایط شور به طور معنی داری حفظ نماید و مانع از کاهش آن شود (جدول ۳). به طوری که متوسط طول ساقه در گیاهان پیش تیمار نشده (۷۲/۰۶) به طور کاملاً معنی داری کوتاهتر از گیاهان پیش تیمار شده بود. ضمناً تمامی سطوح پیش تیمار اثر یکسانی بر روی طول ساقه به جا گذاشتند.

(جدول ۴) اما با پیش تیمار بذرها با محلول‌های ۱، ۴، ۸ و ۱۲ دسی‌زیمنس بر متر با افزایش شوری حتی به ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر اختلاف معنی‌داری از نظر طول ریشه مشاهده نگردید.

تعداد برگ

از نتایج حاصل از تجزیه واریانس مشخص شد که تعداد برگ به طور کاملاً معنی‌داری تحت تأثیر پیش تیمار، شوری و اثر متقابل این دو قرار گرفت (جدول ۱). مقایسه میانگین‌ها نیز نشان داد که پیش تیمار کلرید سدیم می‌تواند روشی مناسب برای افزایش تعداد برگ در شرایط شور باشد (جدول ۳). از این رو کمترین تعداد برگ را گیاهان پیش تیمار نشده و بیشترین آن را گیاهان پیش تیمار شده داشتند. سطوح مختلف پیش تیمار تأثیر معنی‌داری را نشان نداد. هم‌چنین افزایش شوری در هر دو گروه بذری پیش تیمار شده و پیش تیمار نشده منجر به کاهش تعداد برگ‌های گیاه شد که این کاهش در گروه پیش تیمار نشده به مراتب شدیدتر بود. در این میان کمترین تعداد برگ متعلق به استفاده از محلول‌های ۱۲ و ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر (به ترتیب ۹/۴۷ و ۹/۸۰) و بیشترین آن مربوط به آب معمولی (۱۱/۶۳) بود (جدول ۲).

محتوای آب نسبی

پس از بررسی نتایج مشخص شد که اثر پیش تیمار، شوری و اثر متقابل این دو روی محتوای آب نسبی کاملاً معنی‌دار است (جدول ۱). مقایسه میانگین‌ها نشان داد که افزایش شوری محتوای آب نسبی را در هر دو گروه بذری (پیش تیمار شده، پیش تیمار نشده) کاهش داد به طوری که بیشترین مقدار متعلق به مصرف آب معمولی و تیمار ۴ دسی‌زیمنس بر متر (به ترتیب ۷۴/۷۲ و ۷۳/۳۳) و کمترین مقدار متعلق به استفاده از محلول ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر (۶۴/۲۲) بود (جدول ۲). کاهش محتوای آب نسبی بیان‌کننده میزان کمبود آب در گیاه است (۱۸). چیرکی و همکاران (۵) با انجام آزمایش‌هایی روی چغندر قند و کایا و همکاران (۱۳) با مطالعه روی اسفناج به نتایج

مشخص شد که با افزایش شوری طول ریشه به شدت کاهش یافت (جدول ۲). به عنوان مثال سطوح شوری ۱۲ و ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر به ترتیب باعث ۲۱ و ۲۴ درصد کاهش در بلندترین طول ریشه شدند. البته این کاهش در هر دو دسته بذرها (پیش تیمار شده و پیش تیمار نشده) رخ داد اما میزان کاهش در بذره‌های پیش تیمار شده به طور معنی‌داری کمتر بود. پیش تیمار کردن بذرها در محلول کلرور سدیم توانست در شرایط شور اثر کاملاً مثبتی روی این صفت بگذارد. در این میان، بلندترین طول مربوط به پیش تیمارهای ۱۶ و ۸، ۴، ۱ دسی‌زیمنس بر متر بود (جدول ۳). به طوری که این پیش تیمارها به ترتیب توانستند بلندترین طول ریشه را ۲۱، ۱۸، ۱۴ و ۱۶ درصد نسبت به شاهد (عدم اعمال پیش تیمار) افزایش دهند.

طول ساقه و طول ریشه از جمله صفاتی هستند که شوری شدیداً بر آنها اثر گذاشته و مقدار آنها را پایین می‌آورد و کاهش جذب آب توسط ریشه در شرایط تنش شوری عامل اصلی این امر معرفی شده است (۹). هم‌چنین بیان شده است که تجمع نمک‌ها در آپوپلاست باعث ایجاد سطوح اسمزی بالاتری نسبت به سیمپلاست می‌شود که نتیجه آن از دست رفتن آب سلول و در نهایت کاهش عمومی در رشد گیاه است. در هر حال شاید پاسخ اولیه و فوری گیاه در برابر تنش شوری، کاهش در تجمع ماده خشک در ریشه و اندام هوایی باشد (۹).

سیرویتپ و همکاران (۱۸) با انجام آزمایش‌هایی روی طالبی و چیرکی و همکاران (۵) با مطالعه روی چغندر قند، نشان دادند که پیش تیمار کردن بذرها قبل از کاشت توسط محلول‌های نمکی (NaCl Priming) اثر مثبتی روی گیاه بالغ خواهد گذاشت. ممکن است ظهور سریع‌تر ریشه‌چه و استقرار دانه رست روی محیط کشت به دنبال تیمارهای خیس‌اندن، شروع بهتری را نسبت به گیاهان شاهد پیش تیمار نشده نشان بدهد (۱۸).

مقایسه میانگین اثر متقابل شوری \times پیش تیمار بر طول ریشه نشان داد در شرایط عدم پیش تیمار با افزایش شوری از ۱ به ۱۶ دسی‌زیمنس بر متر طول ریشه کاهش معنی‌داری یافت

آبیاری نشت یونها را به میزان ۲۹ درصد نسبت به شاهد افزایش داد (جدول ۳). شایان ذکر است حتی در بذرهاى پیش تیمار شده با افزایش میزان شوری نشت یونی بالا رفت.

تنش شوری سبب از بین رفتن پایداری غشا شده و از این طریق سبب افزایش نشت یونها می گردد (۵). کایا و همکاران (۱۳) با مطالعه روی اسفناج به این امر پی بردند. خیساندن بذرها قبل از کاشت در محلول های نمکی توانست به طور بسیار مؤثری پایداری غشای سلولی را حفظ نماید. اما به طور کلی تغییرات فیزیولوژیکی که به وسیله پیش تیمار کلرید سدیم در گیاهان ایجاد می شود به زحمت قابل مطالعه است (۱۸).

نتایج حاصل از آزمایش نشان دادند، پیش تیمار کلرید سدیم می تواند به عنوان یک روش مناسب برای افزایش مقاومت گیاه ذرت تحت شرایط شوری به کار رود.

مقایسه میانگین اثرات متقابل شوری × پیش تیمار بر نشت یونی غشا نشان داد که بیشترین نشت یونی غشا در شوری ۱۶ دسی زیمنس بر متر در تیمار عدم پیش تیمار با میانگین ۵۸/۳۲ درصد مشاهده گردید که از این نظر اختلاف معنی داری با شوری ۱۲ دسی زیمنس بر متر در شرایط عدم پیش تیمار نداشت (جدول ۴). هم چنین نتایج نشان داد در شوری ۱ و ۴ دسی زیمنس بر متر اختلاف معنی داری بین نشت یونی غشا در شرایط پیش تیمار و عدم پیش تیمار بذور وجود نداشت. اما در شوری ۸ دسی زیمنس بر متر با پیش تیمار بذور در محلول ۱۶ دسی زیمنس بر متر و در شوری ۱۲ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر با پیش تیمار بذرها در کلیه محلول های پیش تیماری حتی آب معمولی اثر منفی شوری بر نشت یونی غشا به طور معنی داری کاهش یافت.

نسبت یون پتاسیم به یون سدیم (K⁺/Na⁺)

نتایج حاصله از تجزیه واریانس داده ها حاکی از آن است که هر کدام از تیمارها و هم چنین اثر متقابل آنها تأثیر کاملاً معنی داری روی این نسبت گذاشتند (جدول ۱). با تجزیه دقیق تر و انجام مقایسه میانگین ها مشخص شد که شوری باعث کاهش این

مشابهی دست یافتند. این امر ممکن است به دلیل ایجاد پتانسیل اسمزی، جلوگیری از جذب آب توسط ریشه و در نتیجه کمبود آب در گیاه باشد.

پیش تیمار کردن بذرها توانست محتوای آب نسبی را تا حد زیادی در شرایط شوری بالا نگه دارد. در این میان بیشترین محتوای آب نسبی مربوط به اعمال پیش تیمارهای ۱۲، ۱ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر و کمترین آن متعلق به حالتی است که هیچ گونه پیش تیماری روی بذور صورت نگیرد و یا با محلول ۸ دسی زیمنس بر متر صورت پذیرد (جدول ۳). علت این امر شاید مربوط به تنظیم اسمزی بالاتر گیاهان پیش تیمار شده نسبت به گیاهان پیش تیمار نشده در شرایط شوری و در نتیجه حفظ و نگهداری فشار تورگور آنها باشد (۴).

مقایسه میانگین اثرات متقابل شوری × پیش تیمار نشان داد در هر دو شرایط پیش تیمار و عدم پیش تیمار محتوای نسبی آب با افزایش شوری کاهش یافت (جدول ۴). اما در شوری ۱ و ۴ دسی زیمنس بر متر بین تیمارهای پیش تیمار و عدم پیش تیمار اختلاف معنی دار مشاهده نگردید و در شوری ۸ و ۱۲ دسی زیمنس بر متر تنها پیش تیمار با محلول های ۱۲ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر و در شوری ۱۶ دسی زیمنس بر متر پیش تیمار با کلیه محلول ها اختلاف معنی داری با شرایط عدم پیش تیمار نشان داد و محتوای نسبی آب افزایش یافت.

نشت یونی

نتایج حاصل از جدول آنالیز واریانس، داده های مربوط به این صفت بیانگر آن است که اثر پیش تیمار، شوری و اثر متقابل این دو بسیار معنی دار است (جدول ۱). مقایسه میانگین ها نشان داد که بیشترین نشت متعلق به حالت عدم اعمال پیش تیمار (۴۶/۰۰) و کمترین آن متعلق به زمانی است که از پیش تیمار ۱۶ دسی زیمنس بر متر (۳۵/۱۳) استفاده شده باشد (جدول ۳). بدیهی است با افزایش میزان شوری نشت یونی افزایش یابد که نتایج به دست آمده درستی این امر را به وضوح مشخص کرد به طوری که استفاده از ۱۶ دسی زیمنس بر متر به عنوان آب

بنابراین پیش تیمار کردن بذرها، از آنجایی که توانسته است این نسبت را در حد بالایی حفظ کند می تواند روشی مناسب برای جلوگیری از اثرات سوء نمک باشد.

مقایسه میانگین اثرات متقابل شوری \times پیش تیمار نشان داد بیشترین نسبت Na/K در شوری های ۱، ۴، ۸، ۱۲ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر به ترتیب در پیش تیمار ۸ دسی زیمنس بر متر، عدم پیش تیمار، ۱۶ دسی زیمنس بر متر، عدم پیش تیمار و ۴ دسی زیمنس بر متر مشاهده گردید و در واقع روند خاصی مشاهده نگردید (جدول ۴).

نتیجه گیری

نتایج حاصل از این آزمایش نشان داد که پیش تیمار نمودن بذرها ذرت روشی مناسب برای کاهش اثرات سوء شوری خاک بر این گیاه می باشد. بر اساس نتایج به دست آمده اگر هدف تنها افزایش درصد سبز مزرعه باشد، خیساندن بذرها حتی در آب معمولی نیز مؤثر واقع می شود، اما برای کاهش اثرات شوری بر رشد رویشی ذرت نیاز است که در زمین هایی با شوری پایین از محلول های نمکی رقیق تر و در شوری های شدید از محلول های نمکی با غلظت بالاتر استفاده نمود تا اثرات تنش شوری بر رشد رویشی و خصوصیات فیزیولوژیکی را کاهش داد.

نسبت گردید (جدول ۲) به طوری که کمترین مقدار مربوط به سطوح بالای شوری یعنی ۱۲ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر (۵/۳۴) و بیشترین مقدار مربوط به آبیاری با آب معمولی بود (۸/۹۳). این امر می تواند ناشی از افزایش یون سدیم و کاهش میزان یون پتاسیم در سطوح بالاتر شوری باشد. هامپسون (۱۱) با مطالعه روی گندم، فرانکوئیس (۱۰) با تحقیق روی کلزا و بروگنولی و جاکمن (۲) با انجام تحقیقاتی روی پنبه، به نتایج مشابهی دست یافتند.

نسبت یون پتاسیم به یون سدیم ($K+Na$)، از پارامترهای مهم و نشان دهنده سلامت غشای سلول در انتخاب بیشتر پتاسیم نسبت به سدیم می باشد. غشاهای سلولی درجه بالایی از خاصیت انتخابی K/Na را نشان می دهند (۸). علاوه بر این که یون سدیم در محیط شور از جذب پتاسیم توسط ریشه ممانعت می کند، بر نفوذپذیری غشای سلول تأثیر گذاشته و خاصیت انتخابی آن را مختل می نماید (۲۰). حفظ و نگهداری این خاصیت انتخابی تحت تنش شوری یکی از عوامل مهم تحمل به شوری می باشد (۸).

مقایسه میانگین ها نشان داد پیش تیمار کردن بذرها به طور کاملاً معنی داری این نسبت را بالا نگه داشت (جدول ۳) به طوری که بالاترین مقدار مربوط به اعمال پیش تیمارهای ۴ و ۱۶ دسی زیمنس بر متر (به ترتیب ۷/۷۱ و ۸/۱۳) و کمترین مقدار (۵/۹۴) مربوط به حالت عدم اعمال پیش تیمار روی بذر بود.

منابع مورد استفاده

- Bewley, J. D. and M. Black. 1982. *Physiology and Biochemistry of Seeds, Environmental Control of Germination*. Plenum Press, New York.
- Brougnoli, E. and O. B. Jokman. 1992. Growth of cotton under continues salinity stress: influence on allocation pattern, stomatal components of photosynthesis and dissipation of excess light energy. *Irrig. Sci.* 334-343.
- Cano, E. A., M. C. Bolarin, F. Perez-Alfocea and M. Caro. 1991. Effect of NaCl priming on increased salt tolerance in tomato. *J. Hort. Sci.* 66: 621-628.
- Cayuela, E., F. Perez-Alfocea, M. Caro and M.C. Bolarin. 1996. Priming of seeds with NaCl induces physiological changes in tomato plants grown under salt stress. *Physiol. Plant* 96: 231-236.
- Cherki, G., A. Foursy and K. fares. 2002. Effects of salt stress on growth, inorganic ions and proline accumulation in relation to osmotic adjustment in five sugar beet cultivars. *Environ. and Experim. Bot.* 47:39-50.
- Del Amor, F. M., V. Martinea and A. Cerda. 1999. Salinity duration and concentration affect fruit yield and quality, and growth and mineral composition of melon plants grown in perlite. *Hort. Sci.* 34: 1234-1237.
- Del Amor, F. M., M. C. Ruiz-Scanchez, V. Martinez and A. Cerda. 2000. Gas exchange, water relations, and ion concentrations of salt stressed tomato and melon palnts. *J. Plant Nutr.* 23: 1315-1325.

8. Epstein E. 1980. Genetic engineering of osmoregulation: Impact on plant productivity for food, chemicals and energy. PP.7-21. *In*: Rains, D.W., R.C. Valentine and A. Hollaender (Eds.), Plenum Press, New York.
9. Franco, J. A., J. A. Fernandez, S. Banon and A. Gonzalez. 1997. Relationship between the effects of salinity on seedling leaf area and fruit yield of six muskmelon cultivars. *Hort. Sci.* 34: 642-644.
10. Francois, L. E. 1994. Growth, seed yield, and oil content of canola grown under saline conditions. *Agron. J.* 86: 233-237.
11. Hampson, C. R. and G. M. Simpson. 1990. Effect of temperature, salt and osmotic potential on early growth of wheat (*Triticum aestivum*), II. Early seedling growth. *Can. J. Bot.* 68: 529-531.
12. Heydecker, W. and A. Coolbear. 1977. Seed treatments for improved performance-survey and attempted prognosis. *Seed Sci. Technol.* 5: 353-423.
13. Kaya, C., D. Higgs and H. Kirnak. 2001. The effects of high salinity (Nacl) and supplementary phosphorus and pot assume on physiology and nutrition development of spinach. *BulG. J. Plant Physiol.* 27(3-4): 47-59.
14. Passam, H. C. and D. Kakouriotis. 1994. The effects of osmoconditioning on the germination, emergence and early plant growth of cucumber under saline conditions. *Sci. Hort.* 57: 233-240.
15. Pill, W.G., J. J. Frett and D. C. Morneau. 1991. Germination and seedling emergence of primed tomato and asparagus seeds under adverse conditions. *Hort. Sci.* 26: 1160-1162.
16. Prasad, M.N.V. 1997. *Plant Ecophysiology*. John Wiley and Sons Pub., USA.
17. Shekari, F., A. Javanshir, M.R. shakiba, M. Moghaddm and H. Alyari. 2000. Enhancement of canola seed germination and seedling emergence in low water potentials by priming. *Turk. J. Field Crops* 5: 54-60.
18. Sivritepe, N., H. O. Sivritepe and A. Eris 2003. The effects of NaCl Priming on salt tolerance in melon seedlings grown under saline conditions. *Scientia Hort. Urea.* 97: 229-237.
19. Smith, P. T. and B.G. Cobb. 1991. Accelerated germination of pepper seed by priming with salt solutions and water. *Hort. Sci.* 26: 417-419.
20. Sung, J. M. and K. Y. Chiu. 2001. Solid matrix priming can partially reverse the deterioration of sweet corn seeds induced by 2; 2' azobis (2-aminopropane) hydrochloride generated free radicals. *Seed. Sci. and Technol.* 29: 287-298.